

svatá

Jiřina

Bohdalová

svatá

Strhující drama o pravdě a lži

Olga Térová (Jiřina Bohdalová) je vitální devadesátiletá důchodkyně, která žije v postarším domku společně se svou dcerou, učitelkou angličtiny Hanou (Lenka Vlasáková). Jejich vzájemný vztah je poněkud napjatý a poznamenaný nejedním šrámem z minulosti. Olga přežila hrůzy gulagu a dnes o tom vypráví na besedách a píše knížky. Prezident jí dokonce chce udělit

státní vyznamenání. Všechno by se zdálo zalité sluncem, kdyby se tu jednoho dne neobjevila novinářka Zuzana (Pavla Beretová) a s ní i poněkud všetečné otázky. Co v tomhle příběhu nesedí? A hlavně proč? Scenárista Marek Epstein vypráví příběh o bolavé minulosti i složitých zákrutách mezilidských vztahů.

scénář: Marek Epstein **dramaturgie:** Jaroslav Sedláček **hudba:** Michael Kocáb **zvuk:** Radim Hladík, **střih:** Jan Mattlach **kamera:** Martin Šec **režie:** Jiří Strach **výkonná producentka:** Monika Effenbergerová **kreativní producent:** Jaroslav Sedláček **hraji:** Jiřina Bohdalová, Lenka Vlasáková, Pavla Beretová, Jan Vondráček, Alena Mihulová, Elizaveta Maximová a další

JAROSLAV SEDLÁČEK: Budu spokojený, když na konci filmu divák pocítí větší míru empatie a větší ochotu naslouchat a přemýšlet o věcech

Loni se coby kreativní producent České televize podílel na vzniku oceňovaných filmů *Bratři*, *Přišla v noci*, *Tancuj Matyldo*, *Hranice* či *Tonda*, *Slávka* a *kouzelné světlo*. Letošní premiérou televizního dramatu *Svatá* se vrací ke spolupráci se scenáristou Markem Epsteinem, režisérem Jiřím Strachem a herečkou Jiřinou Bohdalovou.

V tomto složení jste tedy podepsaní už pod třemi filmy – tragikomickou road movie *Vrások z lásky* a televizními dramaty *Klec* a *Svatá*. Podle jakých kritérií vybíráte témata, respektive scénáře pro Jiřinu Bohdalovou?

V prvním případě to bylo zadání od Jirky Stracha. Po čtyřiceti letech chtěl dostat před kameru znovu Jiřinu Bohdalovou a Radoslava Brzobohatého, což bylo víc než smělé přání, ale ten zázrak se nakonec opravdu stal, byť doslova na poslední

chvilí, protože pan Brzobohatý nás půl roku po premiéře filmu opustil. No, a další dva filmy už byly Jiřinina zásluha. U Marka Epsteina si pokaždé objednala komedii, a Marek jí místo komedie vždycky přinesl drama.

Proč?

Zatímco komediálních a převlekových rolí dostala v posledních letech hodně, dramatické ji mýjely, a to jak v divadle, tak před kamerou. A my jsme chtěli divákům připomenout, že Jiřina je herečka mimořádně širokého rejstříku a že ani ve svém věku se nemusí bát těch nejtěžších hereckých výzev.

Jiřina Bohdalová exceluje v obou základních hereckých disciplínách – dramatu i komedii.

Ve kterém filmu ji máte nejradši?

Miluji její Annu v *Uchu*, to je esence ženství. Skvěle napsaná i skvěle zahraná. Tam je všechno

– láska, zklamání, touha, vyhoření, hašteřivost, ubohost a malost stejně jako oddanost a velkorysost. Z televizních rolí miluji například její žravou Helenku v Přítelkyních z domu smutku, ale rolí, v nichž byla skvělá, je samozřejmě mnohem, mnohem víc – Světáci, Bílá paní, Smích se lepí na paty...

Zpátky k dramatu Svatá. Tento příběh je vystavený na třech ženských postavách. Jak jste jejich představitelky k Jiřině Bohdalové vybíral?

Přiznám se, že úplně na začátku jsem si tak trochu myslel na to, že roli matky s dcerou by si mohla Jiřina Bohdalová střihnout se Simonou Stašovou. Zkoušel jsem v tomto směru s oběma dámami mluvit a naočkovat i pana režiséra, ale nakonec jsem pochopil, že by to nebylo dobré. Diváci by si mohli myslet, že nevyprávíme příběh Olgy a Hany, ale jejich rodinný příběh, a to by ničemu nepomohlo. S nápadem na Lenku Vlasákovou přišla Jiřina Bohdalová. Byla přesvědčená o tom, že je tou nejlepší volbou, a musím před Lenkou hluboce smeknout, že do té role nakonec šla způsobem, jakým šla – nebála se být před kamerou utahanou a zpocenou ženskou. Tohle dovede jen málokterá žena. A s nápadem na Pavlu Beretovou jsem přišel já. Zdá se mi, že má v sobě tajemství, jistou přitažlivost a nevyzpytatelnost, že u ní diváci dlouho nebudou vědět, na čem jsou. A to všechno postava novinářky Zuzany potřebovala.

Pravda, lež, láska, nenávist. Co všechno je ve Svaté postaveno do kontrastu?

Film se původně jmenoval Svatá, svatá, svatá, protože vypráví o třech ženách, z nichž každá si svým způsobem myslí, že si zaslouží svatozář za to, co dělá. Postupem času se ale stále víc ukazuje, že nic není takové, jaké se na první pohled zdá, že život je příliš složitý na to, aby se daly vynášet jednoduché soudy. A o té nejednoznačnosti života a zkouškách, které si na nás připravuje, je pro mě Svatá.

Jak definujete téma filmu Svatá?

Pro mě je to film o pravdě a lži. O upřímnosti k sobě samému. O toleranci. O schopnosti odpuštění. O složitých vztazích i kruté hře dějin.

Co diváka udrží v napětí při sledování osudu hlavní hrdinky?

Víte, napsat a natočit příběh tří žen a jednoho tajemství je hodně obtížná disciplína. Na první po-

hled se to zdá jednoduché, ale aby vás to hodinu a půl zajímalo, bavilo a neustále překvapovalo a nutilo přemýšlet, to už chce vyšší dívčí. Nebylo to jednoduché, ani trochu to nebylo jednoduché, ale chci věřit, že se to Markovi s Jirkou povedlo.

Je Svatá film s názorem, jasným poselstvím, rozuzlením?

Každý z diváků se bude muset sám rozhodnout, s kým se na konci ztotožní. Každý divák má jiné životní zkušenosti a jiné žebříčky hodnot. Kdyby ale na konci filmu divák ve své duši a ve své hlavě pocítil větší míru empatie k druhým, větší ochotu naslouchat a přemýšlet o věcech, pak bych byl moc spokojený.

JIŘINA BOHDALOVÁ: To krásné na dramatu Svatá je, že je to film s otazníkem

Bylo by zbytečné vypisovat všechny její nezapomenutelné role v celovečerních filmech, seriálech nebo televizních pořadech, protože Jiřinu Bohdalovou si každý sám a okamžitě přiřadí minimálně k jednomu titulu z její filmografie. Už brzy by tím nejzmiňovanějším mohlo být strhující drama *Svatá*, které podle scénáře Marka Epsteina natočil režisér Jiří Strach.

Základem každého dobrého filmu je kvalitní scénář. Co vám ukazovalo na to, že text Marka Epsteina pro Svatou takový bude?

Samotné jméno Marka Epsteina. Troufám si říct, že on ještě nikdy nešlápl vedle. Má mě přečtenou a ví, co můžu nebo nemůžu zahrát. Já na druhou stranu vím, co od něj můžu čekat. A to jen to nejlepší.

Kolikrát se stane, že vám v průběhu psaní zavolá a chce konzultovat jednotlivé scény nebo vás požádá o názor na nějaký dialog?

Marek je tajnosnubný. Kolikrát z něj tahám indicie, abych si mohla udělat představu o tom, co pro mě píše, ale marně. Konkrétně u *Svaté* mi pouze řekl, že mi dá něco k narozeninám, k devadesátinám. A to splnil. Dal mi tento scénář, což byl dar největší. Ani brilliant by jej nedokázal nahradit.

Doufám, že teď já jemu dám ten dar zpět svým herectvím. Snad se mu *Svatá* bude líbit.

Co přesně musí ve scénáři být, aby vás zaujal?

Už jsem to v nějakém rozhovoru řkala, budu se tedy opakovat, ale pro mě tam musí být maso na kosti. Scénář se mi líbí, když mám možnost příběh uchopit a když už během jeho čtení vidím, že všechno do sebe zapadá. Pak už není o čem uvažovat a samozřejmě chci na takovém projektu pracovat. V případě *Svaté* mě trošičku rozesmálo, že mě v dvaadevadesáti letech museli v maskérně docela pracně zestařovat. To bylo příjemně úsměvné. Když se dožiju dalších let, už vlastně vím, jak budu vypadat.

Máte tedy v rukou skvělý scénář a víte, kdo vás bude zpoza kamery režírovat. Jak zásadní je pro vás informace, že to bude Jiří Strach?

S režisérem musím, obrazně řečeno, tančit. Tak jako třeba blahé paměti s Karlem Kachyňou nebo Martinem Fričem a dodnes se Zdeňkem Zelenkou. I s Jiřím Strachem jsem si filmový valčík už párkrát zatančila. Nešlapeme si při něm po nohou, krásně splyneme, známe se, víme, co od sebe můžeme čekat, důvěřujeme si. To je velmi důležité. Spolupráce s ním je ideál, takhle to má

na place vypadat. Jeho režijnímu vedení se odevzdávám a naopak vím, že i on slyší na mě. Jsem náturou erupтивnějši, on naopak takový zbožnějši, ale nádherně se doplňujeme. Více k tomu nemá smysl říkat, jelikož bych pouze vršila superlativy, až by ta hromada byla skoro neuvěřitelná.

Je ještě někdo nový, komu byste pozvání na parket neodmítla?

Ještě mám jednoho režiséra vo vrečku, jak by řekli bratři Slováci. Nechci ho jmenovat, aby to nevypadalo, že ho poňoukám. Ale je jeden, se kterým bych opravdu ráda točila. Ten dotyčný je režisérem, scenáristou, a dokonce i hercem, což je tedy silná kombinace. Čekám, že si mě třeba do nějakého svého nového filmu vybere, ale více už vážně neprozradím. A určitě to neberte tak, že už s Jiřím Strachem nechci pracovat! Náš vztah je léty prověřený a výsledky jsou dobré, ba dokonce maximální.

Vzpomínám si, že jsme spolu při natáčení dramatu Klec mluvili o tom, jak je pro vás důležité mít na jevišti či před kamerou dobrého hereckého partnera, partnerku...

V Kleci to byl Kryštof Hádek. Vybrala jsem si ho a byla to dobrá volba. Ráda si vybírám své herecké partnery, pokud mi to tedy tvůrci umožní. I u Svaté to tak bylo a do role své filmové dcery jsem chtěla výbornou Lenku Vlasákovou. Herecky si naprosto rozumíme a jsme si i trochu podobné. Máme stejné tmavé oči. Do další výrazné ženské role obsadili režisér s producentem Pavlu Beretovou. Neznaly jsme se a velice příjemně mě překvapila. Takže ve filmu Svatá hraje trojice hereček, které jsou sice od sebe věkově vzdálené, ale podle mě jsme do sebe ohromně zapadly.

Tak věrohodně, že by diváci mohli začít věřit tomu, že kromě Simony Stašové máte reálně ještě jednu dceru, a to Lenku Vlasákovou. A to přitom ani jedna nemusíte ve Svaté napodobovat stejná gesta, abyste publikum přesvědčily o tom, že jste v příběhu jedna rodina...

Neumím moc popsat vnitřní pocit, který mi napoví, kdo je ten pravý a s kým nám to herecky půjde. Možná je to dar od pána boha. Nedokážu to lépe vysvětlit, prostě to tak cítím. Lenka je velká herečka. Ona je samozřejmě, věrohodná, přirozená. To je prostě talent a ten jen tak neposbíráte v lese jako houby.

Kdo je ta žena, kterou v dramatu Svatá hraje? Je to někdo, komu dokážete porozumět?

To je těžká otázka. Ona mi nijak sympatická není, ale mám pro ni pochopení. Musela jsem ji mít ráda, musela jsem si říct, že pro všechno to, co v příběhu vykoná, má svůj důvod. Neměla v životě štěstí na chlapy, na práci, na nic. Tak jednou ke stáru chtěla být šťastná, užitečná. Máme právo ji soudit? To krásné na tomhle dramatu je, že je to film s otazníkem.

Do scén, ve kterých vaše postava při besedách vypráví o životě v sovětských pracovních táborech, jste dostala mimořádnou dávku autenticity. Kde se vzala?

Je všeobecně známé, že jsem měla tátu v padesátých letech odsouzeného na patnáct roků. Naštěstí byl v komunistickém kriminále jen něco přes šest let. I to byl obrovský kus života. Ale nerada vzpomínám na špatné věci. Jdu pořád dopředu a to, co se mi nelíbilo, potlačuji. Chci být šťastná a nápomocná štěstí šířit. Ještě nikomu se nevyplatilo, že si v sobě hýčká staré křivdy. Jenom si tím ničí svůj život.

REŽISÉR JIŘÍ STRACH: Mít před kamerou Jiřinu Bohdalovou, to je dotek něčeho nadpozemského, něčeho, co není z tohoto světa

Před devatenácti lety režíroval Jiřinu Bohdalovou v dramatu *Povodeň*, o sedm let později ve filmu *Vrásky z lásky* a před pěti lety v komorním příběhu *Klec*. Kromě hlavních rolí nabídl Jiří Strach slavné herečce také menší, ale výrazné postavy ve svých pohádkách *Šťastný smolař* a *Anděl Páně 2*. Zatím naposledy se oba potkali při práci na strhujícím dramatu *Svatá*.

Která ze tří hlavních ženských postav má ve vašem filmu nad hlavou gloriolu? A za co si ji zaslouží?

Svatozář přece člověk nezískává jen konáním zázraků či mučednictvím. Žijeme v tak přepjaté a nenávislné době, že ke svatosti dnes postačí obyčejná lidskost, která umí odpouštět, která dokáže zapomenout na sebe a touží se vcítit do druhých, která umí nahlédnout své chyby a nehledat je v komkoli jiném. Svým způsobem je každá z těch tří hrdinek nakonec svatá, byť každá

jinak. Divák ať si vybere, která a proč mu nejvíce konvenuje. A ten empatický nakonec pochopí všechny tři.

Co je v příběhu *Svaté* pro vás tím nejzásadnějším tématem?

Svatá je příběhem o pravdě. O tom, zdali je pravda tou absolutní hodnotou. Václav Havel nás naučil, že pravda a láska musí zvítězit nad lží a nenávistí. Ale není přece jenom láska ještě výš?

Proč by měla být?

Protože láska dokáže odpouštět. Láska dokáže odpustit i lež. A zároveň může mnoho pravd zabít lásku. O tom jsem přesvědčený.

Najde divák v příběhu jednoznačnou odpověď?

Občas nemám rád jednoznačné odpovědi. Život není axiom. V době internetové jsme si zvykli,

že cokoli vygooglíme, během okamžiku máme tisíce jednoznačných odpovědí. Možná je nejvyšší čas, abychom se zase naučili číst v nejasných zákoutích lidských povah, snažili se je pochopit v jejich chybách, hříchu – a respektovat. A ne hned soudit a kádrovat. Věřím ale, že divák najde jednoznačnou emoci.

Jakou definici máte pro hrdinku, kterou Marek Epstein napsal pro Jiřinu Bohdalovou?

Sebestředná, komplikovaná, náladová, ironická. Možná nemorální. Ale bezpochyby má dobré srdce. Mít dobré srdce – je to morální, či ne?

Která pasáž scénáře byla tou, o které jste s Jiřinou Bohdalovou nebo autorem textu nejvíc diskutoval?

Marek Epstein napsal další ze svých něžných, citlivých, lidských příběhů. Tentokrát ještě s bonusem, který je mně osobně velmi blízký, a to je právě zmiňované téma pravdy. Ale celý scénář je tak mnohvrstevnatý, tak barevný, tak psychologicky složitý, že se nedá říct, že jedna scéna by byla tou nejdiskutovanější, nejtěžší. Prošli jsme si nějakým vývojem, nazval bych ho cestou z gulagu. Tedy trnitým, vůbec ne jednoduchým. I příprava našeho natáčení byla poměrně dlouhá a složitá. A k tomu všemu Jiřina loni na začátku roku onemocněla. Počkali jsme, až se uzdraví, a hledali nové termíny, prepisovali natáčecí plán.

Ale film jsme natočili a Česká televize může do programu zařadit nový titul s Jiřinou Bohdalovou v hlavní roli. Já to považuji za malý zázrak.

Na place Svaté jste se s Jiřinou Bohdalovou potkali poprvé od roku 2019, kdy měl premiéru snímek Klec. Je jedno slovo, které by vaše zatím poslední pracovní setkání nejlépe charakterizovalo?

Fenomenální. Je to skutečně veliký příběh, mít před kamerou herečku, tehdy dvaadevadesátiletou, pracovat s ní a neuvěřitelnou energií, kterou Jiřina Bohdalová pořád má. To je dotek něčeho nadpozemského, něčeho, co není z tohoto světa. Budu se k ní vracet pořád, dokud bude mít sílu a chuť točit. Po všech šesti filmech, které jsme spolu udělali, jsme sehraní, dá se říct. Slyšíme na sebe. Ani nemusím dokončit větu, stačí říct první dvě slova, a Jiřina hned: „Já vím, já vím, nic už neříkej.“

V dramatu Klec bylo několik scén, ve kterých jste Jiřinu Bohdalovou vážně nešetřil. Fyzicky ani psychicky. Stane se obětí surového násilníka, který se vydává za příbuzného hlavní hrdinky. Byl jste k ní ve Svaté vlídnější?

Opět ji nešetříme. Ale tak náročné scény ve scénáři ke Svaté nebyly. Když jsme točili Klec, bylo Jiřině osmdesát osm let. Ve Svaté je o čtyři roky starší, takže do fyzicky náročných obrazů jsme ji se štábem už rozhodně nenutili.

LENKA VLASÁKOVÁ: Být na place s Jiřinou Bohdalovou pro mě byla čest. Je jednou z nejvstřícnějších a nejpozornějších kolegyň, se kterou jsem měla možnost pracovat

O filmu Svatá se mluví jako o strhujícím dramatu. Jak rychle vás strhl scénář Marka Epsteina? Scénář mě okamžitě nadchnul. Byla jsem ráda, že se někdo věnuje tak dramatickému, nejednoznačnému příběhu, kdy se můžeme pohybovat na hranici absolutní adorace a zároveň odsouzení a nepochopení hlavní hrdinky.

Každá z postav si nese úplně jinou životní zkušenost. Jak zásadní mezigenerační střet to vyvolává? Jak byste popsala jejich vztah? Jejich vztah vyrůstá z nezveřejněných bolestí. Jsou to dvě stárnoucí ženy, velmi si podobné, ale ve vztahu k sobě velmi neotevřené.

Jak těžko vaše postava hledá touhu odpustit? Nevím, jestli moje postava matce vše odpustila, spíš se smířila s jejím životním postojem. A odmítla to hodnotit.

Za co Hana Térová svou matku zbožňuje, obdivuje?

Na matce zbožňuje odvahu a životní nezlomnost, o které si ona myslí, že ji sama nemá.

Svatá je příběhem o pravdě a o tom, zdali je pravda tou absolutní hodnotou. To nám řekl režisér Jiří Strach. Jakou váhu má pravda pro vás? Pro mne má pravda velkou váhu, ale zároveň si uvědomuji, že je to moje verze pravdy.

Film je i o lži, která může přinést dobro.

Co je pro vás neospravedlnitelná lež?

Tohle je pro mě složitá otázka. Stále si totiž nejsem jistá, jestli lež může skutečně přinést dobro. Ano, znám termín milosrdná lež, ale já v tom vždy vidím nějaké ale.

Která scéna ve filmu pro vás byla emocionálně nejvypjatější?

Emocionálně nejvypjatější pro mne byla asi ta poslední scéna s matkou.

Divák po poměrně krátké době přestane vás a Jiřinu Bohdalovou vnímat jako dvě herecké kolegyně a sleduje osud matky a dcery. Jak rychle došlo na place k vašemu propojení?

Pracovat s Jiřinkou pro mě byla čest. Je jednou z nejvstřícnějších a nejpozornějších kolegyň, se kterou jsem měla možnost pracovat. Její hluboké ponoření do textu a do postavy bylo neskutečně inspirující. Byla jsem šťastná, že jsem u toho, takže jsem neměla pocit, že něco hrajeme. Zkrátka jsme tam byly.

Pátrala jste někdy po svých předcích a historii?

Po svých předcích jsem pátrala a vím, jaká rodová historie je za mnou. Myslím si, že je to důležité.

PAVLA BERETOVÁ: Uvnitř každého diváka jsou ty správné odpovědi

Se Stanislavem Majerem vyšetřovala vraždy v seriálu *Místo zločinu Ostrava*, s Martinem Myšíčkou jezdila na chatu do Osady, s Jiřím Vyoralčkem vytvořila partnerskou dvojici ve *Stínech v mlze*. Po roli šéfky genetického ústavu ve *Vedlejší produkt* se teď Pavla Beretová poprvé objeví v jednom filmu s Jiřinou Bohdalovou.

V dramatu *Svatá* hrajete redaktorku společenského magazínu. Za jakých okolností byste byla ochotná uvažovat o tom, že by to reálně bylo vaše zaměstnání?

Redaktorka je pro mne představa mimo mou fantazii. Dokážu si představit být moderátorkou, dělat rozhovory, ale živě, ne pracovat se slovem na papíře.

Jaký vztah má vaše novinářka k hlavní hrdince?

Jednoduše bych ho nazvala zkoumavým. Ona zkoumá a ve výsledku skrze Olgu Térovou, poznává taky něco v sobě.

Jak je pro vás důležité předávat příběhy, třeba ty rodinné nebo ty z nedávné minulosti?

Příběhy jsou důležité, ale cenné, jen když se vypráví s odstupem. Kdo ho má, může vyprávět. Lidé si odjakživa vyprávěli příběhy. Sdílení je silný nástroj.

Absolutní pravda, nebo lež, která může vykonat dobro?

Slova absolutní se bojím. Absolutní je jen to mezi těmi slovy. Otázka pravdy a lži je ošemetná. Pravda může být taky relativní, zároveň by se nemělo s ní zahrávat, nebo jí ohýbat. To platí pro dnešní dobu obzvlášť. Asi ve výsledku musí každý sám pečlivě zkoumat, jestli je pravdivý a autentický, protože jenom potom může konat dobro. Je to složité a myslím, že i filosofům by se z toho zavařila hlava. Jsou to silné pojmy, pravda, lež, dobro. Už jen je rozebrat a správně pochopit by bylo nadlouho.

Co je pro vás neodpustitelné?

Asi nic. Nebo neschopnost odpustit.

Jaké téma filmu by za vás mělo v divácích zarezonovat?

Za mě by bylo nejlepší, kdyby v nich vzbudilo právě tyhle otázky. Nechtěla bych, aby si brali odpovědi, ale tázali se sami sebe. Tam někde uvnitř každého jsou ty správné odpovědi.

Jak moc vás samotnou zajímají novodobé dějiny, dějiny 20. století?

Nejsem historik ani politolog. Zajímám se, je to důležité, aby se chyby neopakovaly. V tom mi to přijde nejdůležitější. Bylo by krásné, kdybychom se poučili. Úplně to tak teď nevypadá.

SCENÁRISTA MAREK EPSTEIN: Příběh Svaté je o trojúhelníku žen, každá ví něco na tu druhou, ale zároveň toho neví dost. Tři jsou ideální počet do konfliktu

Pro režiséra Jiřího Stracha už Marek Epstein napsal scénáře k pohádkám Šťastný smolař, Svatojánský věneček nebo Anděl Páně 2 a k dramatickým či tragikomickým příběhům BrainStorm, Vrásky z lásky, Osmý či Klec. Jejich nejnovější společný snímek se jmenuje Svatá a hlavní roli v něm věnoval Jiřině Bohdalové.

Scénář jako dárek k devadesátinám pro Jiřinu Bohdalovou. Co bylo dřív – příběh, nebo myšlenka, že svůj další scénář napíšete právě pro ni?

První bylo přání. Přání najít příběh, ve kterém hraje hlavní roli žena poženaného věku. Nechtěl jsem banální story žoviální seniorky, protože takových už paní Bohdalová pár sehrála. Hledal jsem příběh zajímavé, silné postavy, která mě bude bavit a iritovat zároveň. A pak jsem byl upozorněn na neuvěřitelné osudy jedné dámy, která se stejně jako naše hrdinka pohybuje na hranici hrdinství a podvodu. Její příběh měl všechny chutě, které jsem hledal a potřeboval.

Jiřina Bohdalová si už během natáčení pochvalovala, že ve filmu Svatá má co hrát, protože je tam pro herce, jak říká, maso na kosti. Čím přesně jste tedy obalil pevnou kosturu příběhu o důchodkyni, která píše knihu a přednáší na školách o zážitcích z gulagu? Upřímně, ani jsem moc obalovat nemusel. Zvolili jsme komorní trojúhelník, ve kterém jsou ženy a každá ví něco na tu druhou, ale zároveň neví

dost. Je tu postava paní Térové, hraje ji Jiřina Bohdalová, u které se začnou objevovat trhliny v hrdinské minulosti. Její dcera v podání Lenky Vlasákové zjišťuje, že matka, se kterou roky žije v jedné domácnosti, je jiná bytost, než jak ji celý život vnímá. A nakonec novinářka – tedy Pavla Beretová – opisující oblouk od zjištění podvodu až po rozhodnutí, zda je konání dobra pomocí lži více či méně než samotná lež. Tři jsou ideální počet do konfliktu. A věřím, že to bude fungovat i ve Svaté.

Co je pro vás víc než pravda?

Jedno osvědčené úsloví praví: „Pravda a láska zvítězí...“ Podle poslušnosti je to tedy jasné.

Jak prožíváte chvíle či události, během kterých lež a nenávisť vítězí?

Myslím, že velmi neoriginálně. Zlostí a frustrací. Ale snažím se, aby to ve mně nezůstávalo příliš dlouho.

Vrásky z lásky, Klec a teď Svatá – to jsou tři filmy z posledních let, které Jiří Strach natočil podle vašeho scénáře a v hlavní roli s Jiřinou Bohdalovou. Všechno jsou to dramatické příběhy. Kolikrát vám legenda českého herectví třeba jen naznačila, že by si příště raději zahrála v čisté komedii?

Naznačuje mi to už dlouho. A já dlouho slibuji, že až mě takový příběh uhodí do nosu, jako mě dostihla Svatá, pokusím se ho napsat. Oba tedy zůstáváme v naději.

svatá

KONTAKT PRO MÉDIA

Martin Rachmann

Mob. +420 732 453 543

martin.rachmann@ceskatelevize.cz

Michal Antoš

Mob. +420 735 715 719

michal.antos@ceskatelevize.cz

Fotografie a ePress ČT

www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/pro-media

